

שזור פתיל המשי והתהוד

מדברי אשר ברש במסעיבת חיובל למשורר

בלי הסגולה הזאת להשתחרר ממציאות מופשטת כמו השירה אין אדם יכול להגיע לרצון כזה. יש לו לרימון שורה של שירים קטנים על הארץ. גם בהם אנו מוצאים מלבד היסודות הדתיים והזדהות עם הארץ כפי שהיתה לפני 40 שנה את יסוד השיכרון.

הוא משתכר ממראות הארץ. השרון, הכנרת, סלעי הארץ, עדרי צאן על דרכי ירושלים — כולם בשירתו מהווים חטיבה אחת הנושאת על עצמה את הפלא זאת השיכרון.

רימון אוהב להשתמש במילים חזון, חזיון, "חזיון אל" — המלה הזאת אינה מרפה ממנו, מסופקני אם יש אחד בין עשרה שירים שאין בו היסוד הזה. החזון אצל רימון ביטוי עשיר מאוד. גלויי טבע, גלויי אנושיות, גלויי לויי גאולה. חזון בהבדל מאצל משוררים אחרים שקט בישני כשם שיש במציאות חבלים עבותים וחזקים מאוד "מושכי משאות גדולים" והם עבים מפני שהם צריכים להיות בעלי חוזק. יש לפעמים חבל דק מאוד שאינו עושה רושם של חוזק רב, אבל מפני שעשוי משי אמיתי חזוקו גדול. הייתי מכנה את שיריו של רימון, את שירו המובחר והמוזקק — פתיל משי טהור.

יוסיף נא לשזור את פתיל המשי הטהור שכל כך עדין, יפה צבע וכל כך חזק.

נצאת ספר שיריו של רימון, "כתרים", צרפו אליו: רבינוביץ וא. קריב מאמרים. קריב קרא למאמרו "האחד המופלא לא". ויפה קרא קריב למשורר. כי הוא אחד ויחיד במינו בדור הזה. בסוג השירה, באישיותו השירית — יש מהפלא. שירתו מסוד. ההפלאה והפלא. כל מה שהוא הוא, כל מה שהוא חוזה, הרי זה פלא.

כל הוויות העולם והחיים מלאים צל הפלא והוא חוסה בצל הזה. גם הקושי שבהוויה, היסורים, הנפתולים, על אחת כמה וכמה החלום והחזון — שרויים בצל הפלא. יסוד ההפלאה הוא אחד מיסודות השירה בכלל ושירה שכולה נתונה בסימן ההפלאה, היסוד העיקרי שבה חופף את כולה.

כשרימון בא לארץ ובעידנו צעיר לימים קרבו אותו שני סופרים, או"ר זי. ח. ברנר, או"ר שהיה כולו מעורה במסורת ובהווי הדתי בוודאי נמשך אל רימון בגלל היסוד המסורתי הדתי שבו. הוא קסם לו המשורר הנלבב זחם הלב.

ברנר נמשך ליסוד האחר — יסוד היסורים שברימון. עוד בשנים הראשונות נתגלה רימון כמשורר היסורים. יסורי אדם באשר הוא אדם, יסורי היהודי ויסורי החושב והמרגיש. וברנר אהב את בעלי היסורים. הוא עצמו היה מאותם הסופרים הנוחנים ביציאתם ביטוי ליסורי האדם. לצערנו גדל ונתרבה יסוד היסורים בשירתו של רימון. הוא נעשה לבעל היסורים גדולים בשירתו. חז"ל מנו בין אלה שאין חייהם נקראים חיים שיסורים שולטים בגופם, אבל רוח חזקה וגבורה, חצובה מספירה גבוהה יכולה להפוך את היסורים למקור של יצירה. היסורים הופכים בכוח היוצר לפלא של חווייה ושירה.

יסוד שלישי בשירת רימון הוא השיכרון. יש בגופו ובשירתו אותו רוח השיכרון שנוסך את החמימות, את הקסם, את החלום ואת דוק ההויה. באחד השירים הראשונים של רימון יש שורה אחת המבטאה את יסוד ער למנו הפנימי:

"חלף חיים וארם שירה הנחילני". מי שיכול להגיע לשאיפה כזאת, לרצון כזה ויש לו הכוח הנפשי לזהווק את החיים ואת האושר ולבקש רק את התמורה האחת הזו, את השירה, הרי זה משורר שלם. לזה דרוש שיכרון.